

Fulla Electoral

DE LA «JOVENTUT NACIONALISTA»

N.º 4

Olot 31 Maig

1919

CAMÍ DE LA VICTORIA

L'entusiasme que regna en el districte d'Olot per a fer surar la candidatura nacionalista, ens fa creure que el triomf serà esclatant. Tots els indicis son de que anem camí de la victòria.

Prova ne son els maneigs indignes, els braceigs de gent que's nega amb que a última hora pensen salvar la llur situació els nostres adversaris. Però res els valdrà. La indignació del poble, contra el vil mercadeig i la tirànica coacció del poder, serà un factor més, per a que la nostra victòria sigui definitiva.

Nostre districte, batrà al unisó de la consciència popular que a tot arrèu es desperta per a foragitar el caciquisme de la gent inepte, que no vol cedir el monopoli de la política espanyola.

Els procediments caciquistes tant en ús en els països endarrerits d'Espanya, i que nosaltres ja fa temps havíem desterrat per incompatibles amb el nostre estat social de ciutadania, es preté imposar-los novament a Catalunya per a desfigurar la seva voluntat. Més les ridícules figures dels nous Olivares i Santa Colomes no podran forçar a la gent lliure de Catalunya, que convençuda del seu valer i de la potència de llurs ideals, revoltat llur esperit davant les baixeses de la gent política més pura d'Espanya, mantindrà immaculada la gloriosa senyera de les seves seculars reivindicacions, fruita ja madura, que està propera de la cullita.

Contra d'aquest estat de nostres adversaris, menats per la passió de la tirania i per la concupiscència irada de representacions populars que el poble els hi denega, oposem la nostre serena actuació.

Homes de idèes, ans que tot, havem exposat nostre pensar en les FULLES ELECTORALS que havem publicat, confiats en que la seva virtualitat era suficient per a influir eficaçment en el poble, desitjós sempre de veritat i sinceritat. La invocació pura i sincera de CATALUNYA és avui l'arma més eficaç contra els incomprensius de Castella o els catalans bordsissencs, que des de aquí favoreixen els seus interessos mesquínissims.

Donatiu del Sr. J. M. 2008

¡Catalunya i avant! ¡Siga la visió de nostra Pàtria fulgurant d'explendor, rica de llibertat, intensa d'activitat i generosa de fortitut, la visió que idealitzi la nostra lluita i remuneri la nostra victòria!

La U. M. N. vé plena de vanitats, odis i diners, i buida d'ideals.

Catalunya avança

L'esforç dels bons fills de la terra, dels qui plenament capacitats dels futurs destins de Catalunya, laboren incessantment per a fer més proper el jorn venturós del reconeixement de la nostra llibertat política i, amb ella, de la formació d'un govern que llegisli segons les nostres particulars necessitats, usos i costums, trova abundosa compensació aquests dies veient com se aixamplen les rengleres dels patriotes, com s'extenen arreu de la terra els estols dels qui, fent abstracció i sacrifici de mires personals, ajunten llurs energies per a que la propera consulta al cos electoral sia nou plebiscit i esplendent manifestació de la voluntat infrangible d'un poble freturós d'obtenir la seva autonomia, segons llei imperiosa de la seva història.

Aquest avenç constant, aqueixa mai interrompuda obra de proselitisme en favor d'una major consciència del nostre ésser nacional, i, per lo tant, del nostre propi valer col·lectiu, que és avui indubtablement el secret de la nostra força davant dels altres pobles que integren l'Estat espanyol, la devem, en primer terme, a la sanitàosa influència de la entitat capdal del regionalisme organitzat, la qual ha procurat sempre desvetllar en els catalans el sentiment de Pàtria, a voltes mig esmortuït pels convencionalismes d'una política que busca sols el profit immediat, i, en segon terme i definitivament, a que'l treball de drenatge d'aquesta propaganda activa trobava tot seguit fàcil ressó en lo més íntim del nostre

interior, ja que és qualitat distintiva i característica de la nostra raça un amor predominant a tot allò que Deu i la naturalesa han creat i modelat amb traços definitius i inconfondibles.

Per això no podem admetre res que s'oposi al espandiment d'aquest sentir natural, ni res que li faci violència; rebutgem tot quant, amb una aparent intenció de voler aconseguir un més depurat perfeccionament en la nostra vida pública, posi obstacle a la catalanització complerta de tots els fills de la terra, i, definitivament, hem d'enderrocar a tot complot, persona o institució, que posant-se enfront de la causa de Catalunya, pretingui deturar-ne el seu avenç, que és avui irresistible.

Es l'hora de la nostra llibertat, i quant ella sona en la vida d'un poble, aquest o bé's redimeix, o queda en permanent i perpetua esclavitud.

¡Penseu-hi catalans de la nostra comarca, i... obreu en conseqüència!

Els polítics han de respondre al manament del poble. El Sr. Pons, ens ofendria més que el Sr. Llosas.

Contra l'avançament de Catalunya

Catalunya havia avançat una mica. Catalunya fins era posada com exemple a les altres terres hispàniques per alguns espanyols de bona fé. Però aquesta Catalunya que volia avançar trobava un obstacle que calia vèncer si no volia renunciar a tot avenç, i aquest obstacle era la tirania de Madrid, tirania ajudada per alguns esperits provincians, mesquins, enemics de l'esperit perquè era allò que els mancava, enemics de l'esperit perquè era allò que els feia nosa per surar ells, i preferien surar en mig de la misèria i la degradació de la terra, que no veure's en l'oblit justíssim que els corresponia i que la terra prosperés. Però ells eren els aliats de Madrid i, naturalment, els enemics de Catalunya i de totes les coses catalanes.

Doncs ara aquests cacics, aquests pobres homes que es vènen la pàtria a canvi de poder satisfer petites concupiscències de vanitat, s'han ajuntat i donen la darrera batalla.

Olotins! cal derrotar-los aplanadorament, que mal ningú ens pugui dir que som uns inconscients, que mal ens haguem d'averkonyir de ser del nostre districte!

En Sacrest representa la defensa de Catalunya; l'altre representa clarament el compromís amb Madrid, la venda del districte, la vergonya dels olotins. Que ningú gosi posar el vot a l'urna sense consultar un instant la seva consciència de català i d'oloti!

Donar la representació a un senyor que posará sa voluntat al servei d'un govern en que hi figura el Sr. Lacier-va, és anular la nostra representació.

La seguretat del triomf

La seguretat que sortirà elegit el nostre candidat En Pere Sacrest, ens la dona no solament el veure'l aclamat per tot el districte sinó l'estar convençuts que els olotins no renunciaran fàcilment a la seva dignitat i no voldran ésser vistos per tota Catalunya com uns pobres inconscients o com uns traidors.

Arreu de Catalunya triomfarà l'ideal patriòtic. Quina vergonya si Olot era la trista excepció!

Perquè serviria un diputat com En Pons, que ja es-compromet humilment a ser una ovella del reinat de Madrid, perquè serviria sinó perquè els polítics de Madrid fessin escarni dels catalans ensenyant-nos-el i dient-nos: «Mireu qui ens heu portat perquè us representi! Un home que és enemic de Catalunya, un home que besa les cadenes de l'opressió, un contrari de la llibertat de la terra vostra! Vos queixeu perquè us tractem amb el bastó? Als esclaus, aquells que no amen la llibertat, aquells que abominen de la llibertat, se'ls ha de tractar, com les bèsties, amb el bastó.

No podem negar que llavors els polítics centralistes tindrien raó de tractar la nostra terra com una terra esclava i als catalans com si fòssim d'una raça inferior.

Al crit de ¡Visca Catalunya! foragitem als castellans i catalans que no se sentin germans nostres.

El Maurisme a Catalunya

Es un fet real que la situació teòrica de incontaminació i puresa del Sr. Maura havia conquis moltes simpaties a n'el capdill conservador de gent ingènua en política.

Però aquesta incontaminació del Sr. Maura,

que fins l'arriuem a creure possible en ell, resta anulada, per la falta política d'immensa trascendència, d'admetre al seu costat, el seu esperit diabòlic, el Sr. Lacierva, qui, des de lluny del ministeri de governació actúa de cap d'aquest departament amb la manca de cordura d'un home capaç de *llarse la manta a la cabeza* a cada moment.

Els clams, que se senten, contra la pressió governamental, feta per afavorir als candidats ministerials son a tot arreu tan greus, que ja esborren tot record de la promesa feta pel senyor Maura, de que aquestes eleccions serien les més pures que s'haguessin fet. Aixó sobretot a Catalunya, te una agravació sense precedents.

A Catalunya on son escasíssims els homes polítics que militen en els partits governamentals, i per tant la actuació d'ells és nula, el concepte que es tenia del maurisme era molt favorable, en el sentit de ser un puntal per a la ciutadania, doncs, no venia esborrat per una actuació pràctica i visible de procediments inconfessables.

Més amb aquestes eleccions en que baten el record de la actuació caciquista acaben de fer perdre la fe als ingenúus que encare la tenien en el Sr. Maura i aniràn regoneguent que la divisió dels polítics a Espanya sols és possible fer-la en dos grups. El dels polítics que tenen un ideal gran, realitzable seguidament, i que tot el seu treball el dediquen a fer-se més aptes per a dur-lo a bon terme, entre els que mereixen el primer lloc els polítics nacionalistes; i els que continuadament prediquen vi i venen vinagre entre els que també hi mereixen lloc d'honor tots els puntals, sense excepció de la Espanya centralista.

Amic, pensa en Catalunya i el teu esforç se multiplicará.

La ceguera contra Catalunya

Sempre, per les traicions més vergonyoses cal una ceguera. Quin paper més ridícol feia davant de tothom, de Catalunya i de fora de Catalunya, aquell Alfons Sala, diputat per Terrassa! Quin paper més ridícol, quina patent d'estupidesa duien a la cara aquells que li havien donat els seus vots!

Però sempre s'esdevé, quan es fa tant el ridícol, que és que es té alguna bona als ulls. Potser encara el senyor Alfons Sala pensa que va fer un paper molt graciós i lluit! Ell potser no llegia en el rostre d'aquells mateixos que l'explotaven per presentar-lo com un traïdor a la mateixa Catalu-

nya, potser no llegia en els seus rostres l'íntim menyspreu que inspiren sempre els traïdors!

Ara mateix, en distint ordre de coses, quina bona la vanitat ha posat als ulls del candidat senyor Pons, que no s'adonà que és la víctima mansa de l'engany dels que l'obligaren a presentar-se, —de l'engany i potser del negoci—; quina bona té posada als ulls que només ell, pobret, no se n'adona!

**La victoria es fa amb l'esforç de tots.
Amic, que no hi falti el teu.**

Els Ineptes

El candidat, aquell qui ha tingut la flaqueza d'esprit de deixar-se presentar contra casa nostra, representant a un dels partits caducs—aquells qui ens neguen la nostra llibertat—és un presentimet de derrota tot ell.

L'elecció no és duptosa. Enfront del nostre idealisme, enfront de lo que som i volem ésser els catalans, la representació dels partits pseudo-patrioters ens és una ofensa.

Tothom qui siga aimant de casa nostra, de la llibertat i engrandiment de Catalunya, tothom qui vulgui el millorament i la solució completa dels problemes nacionals no pot votar a cap dels partits anti catalans, d'aquets partits que avant posen les concupiscencies i les conxorxes al bé del país. I aquest país, la nostra terra catalana, amarada d'engrandiment no donarà el seu vot—n'estem convençuts—a la representació d'aquest conservadurisme ruína d'Espanya i no li pot donar perquè representa la mort de la nostra espiritualitat i la subjecció da Catalunya, i no li pot donar encara, perquè vé emparat per l'odi d'un partit del que ja saben els catalans que'n poden esperar.

I així ha sigut, com, en la nostra lluita, l'inconscient s'és perdut en un laberinte de prometes fabuloses i s'ha rodejat de la gent fracassada, l'inutilitat ólotina, la gent de l'odi que s'amaga ara, sota la màscara del ordre i del bon govern.

Tots els coneixem, son aquells que sempre tenen Catalunya als llabris i li obstrueixen el camí, son aquells olotins patriotes que volen la Pàtria lliure i li estrenyen el dogal, son aquells, la gent de bé, de posats macilents que passen encarcerats i duen l'estigma de la seva fallida al front...

No creiéu en les amenaces que se vos facin; no son mes que estratagemes electorals.

El més catòlic?

Acaba de publicar-se la candidatura íntegra que per els districtes de Catalunya presenta la Unió Monàrquica Nacional. Com a candidat, afiliat a dita institució, per el districte d'Olot, hi consta D. Lluís Pons i Tusquets.

El confrare local carlo-mellista «La Tradició Catalana» en son apassionament, ha volgut indicar l'obligació en consciència dels catòlics a votar a dit senyor per oferir més garanties per la religió, tota vegada que el seu contrincant és regionalista, afiliat a La Lliga.

Ara bé ¿que es la Unió Monarquica Nacional a la qual apareix afiliat el Sr. Pons?

L'únic medi de saber-ho a ciència certa és examinant els Estatuts, per la qual se regeix. Doncs bé, en l'article 3er. dels seus Estatuts diu: «La Unió Monàrquica Nacional» es la resultante de la federación de todos los partidos y clases sociales, que deponen las diferencias que los separan, para acogerse a un fin común definido en los objetivos del artículo 1.º de estos Estatutos. En consecuencia se formarán tres grupos que convergerán en un solo núcleo social. Los grupos se dominarán: IZQUIERDA, CENTRO Y DERECHA, y formarán el primero los afiliados a los partidos liberales y demócratas monárquicos; el segundo los que no militando caracterizadamente en ningún partido político son afectos a la persona del Rey y de la institución real; y el tercero, los adeptos a los partidos conservador, Centro de Defensa social y Maurista.»

De manera que segons la definició que de la seva personalitat dona en sos estatuts la Unió Monàrquica Nacional, no pot dir-se que ella siga una força exclusivament de la dreta, sinó un conglomerat de *Centre, Dreta i Esquerra* per a la defensa d'uns ideals o unes institucions que no son precisament la Religió, sinó la Pàtria, la Monarquia, l'ordre social.

De fet, doncs l'Unió Monàrquica Nacional, a la qual està afiliat el Sr. Pons, és una entitat que en sos Estatuts no fa menció alguna dels interessos religiosos dels ciutadans, una entitat **ACONFESSIONAL**, una entitat a la que els homes i els partits que entren a formar part de la mateixa, segons l'article 1er. dels indicats Estatuts, **DELEGAN PER UN ACORT SOLEMNE, SA DIRECCIÓ POLÍTICA I SOCIAL A CATALUNYA, EN LA UNIÓ MONÀRQUICA NACIONAL, A LA QUE S'OBLIGAN A APOYAR INCONDICIONALMENT DURANT EL TERME DE DEU ANYS.**

¿I qui son els que porten la direcció d'aquesta entitat?

¡Ah! En primer terme, com a president, hi veiem al Marquès d'Olerdola, esquerrà declarat, procedent del nacionalisme republicà i que essent regidor de Barcelona en 28 de Juliol de 1910 va votar una proposició en la qual es demanava que l'Ajuntament no assistís a cap acte religiós, i com a secretari el senyor Ballbé de Gallart, afiliat al partit ultra-esquerrà del Sr. Alba, el qual fou l'únic diputat monàrquic que

votà contra l'augment del sou dels Rectors rurals.

Serà, doncs, en nom de la Religió, avans que tot, que deurà votar-se al candidat de la Unió Monàrquica Nacional Sr. Pons? Serà molt tonto qui així ho cregui.

UN CATÒLIC DESAPASSIONAT

Aconselléu al que dupta o se sent indiferent. Influíu son esperit parlant-li de Catalunya.

El miting d'anit

El miting d'anit fou un èxit esclatant. Tot Olot era present al Teatre omplent-lo de gom a gom.

El públic entusiasta, ha demostrat la seva franca adhesió a les idees nacionalistes predicades per nostres prohoms. Els aplaudiments ressonaven potents per la sala.

El Sr. Masramón feu la presentació dels oradors.

El Sr. Masó i Valentí, dongué un resum de la història d'eixos últims temps, explicant el significat i alcans dels aconeximents i la significació d'aquestos i de les eleccions presents, per a la consecució de la autonomia.

El Sr. Vallés i Pujals, feu una dissecció al viu del programa de la Unió Monàrquica Nacional i de la coqueria de la gent que s'anomenen gent d'ordre.

El Sr. Ventosa, en un magistral discurs parlà de la significació actual de la lluita política, de la sinceritat amb que professaven els ideals i també de lo sincerament que col·laboraren en el governament d'Espanya, en la època més difícil per les circumstàncies exteriors. Amb frases que revelaven una honradesa política a tota prova es lamentà de la campanya d'infamies i de insults de que han estat víctimes els ex-ministres catalans, per els mateixos, que avans alabaven la seva labor, sols per el fet d'haver estat fidels al seu esperit nacionalista. Recriminà els procediments indignes, amb que's preté, suplantar la llegítima voluntat de nostre poble i expressa la necessitat de que la representació de Catalunya sigui d'acord amb l'esperit de la terra.

D. Pere Sacrest, pronuncià breus paraules, per a protestar de les armes indignes que s'emplen en aquesta lluita electoral i expressar el seu amor a Catalunya que es el que informarà la seva actuació en el parlament.

Infinitat de vegades el públic interrompé als oradors amb els seus aplaudiments, prodigant-los ovacions delirants.

A la sortida, el públic esperà als oradors, ovacionant-los i acompanyant-los fins a la Lliga Regionalista aplaudint desde la plaça d'Alfons XII.

La vesprada d'ahir, expressà tant intens entusiasme del poble olotí per la causa de Catalunya, que fa esperar la més esclatant les victòries.

Imp. de P. Aubert, carrer Nou de Sant Antoni—Olot.